

[Kai Moltke.]

jeg er helt enig med dem, der hidtil har kritiseret lovforslaget i dets nuværende form, men jeg kunne lide at fremdrage endnu et par momenter. Det er galt nok med byggeriet, det er galt nok, at lejlighederne er så dyre, at man ikke kan få folk indkvarteret i dem. Tror man, at kommunerne bliver ivrigere efter f. eks. at placere saneringsramte familier i sådant byggeri, hvis det betyder en uforholdsmæssigt stigende vækst i deres udgifter? Noget af det vanskeligste er at få placeret børnerige familier til en nogenlunde overkommelig pris, men kan kommunerne være særlig interesseret i at yde indskud og boligsikring, hvis det betyder, at deres skattebyrder stiger tilsvarende?

Hvis dette lovforslag, som kan se ud af meget lidt, men hvis indhold ikke bare er ingenting, men derimod et stort minus, gennemføres under de nuværende forhold, betyder det kort og godt, at man giver hele byggepolitikken en kursændring, som fører til det værre. Drejede det sig blot om en skattefordeling, havde det ikke samme katastrofale følger, men det drejer sig i virkeligheden om, at man her kunstigt indvirker på kommunernes fremtidige bygge- og boligpolitik, hvilke befolkningslag man ønsker placeret dér.

Under disse forhold kan jeg selvfølgelig under ingen omstændigheder medvirke, men må gå imod dette lovforslag, og jeg synes, det fornuftigste, både regeringen og boligministeren kunne foretage sig, var at tage dette lovforslag af bordet, indtil det blev belyst i forbindelse med den almindelige revision af den pågældende lovgivning.

Boligministeren (Hastrup): Jeg er jo i den situation, at jeg kun er i stand til at takke repræsentanterne for de tre regeringspartier.

Hr. Helge Nielsen henviste til en udtalelse, jeg havde fremsat på et møde i Lyngby, og det er rigtigt, at spareforslag naturligvis aldrig er nogen behagelig ting og også kan berøre følelserne, men spareforslag kan være nødvendige, så hvis jeg har sagt, at mit hoved ikke var med i det, må jeg trække den udtalelse tilbage, for det er et lovforslag, som er dikteret af en nødvendighedslov, som man forstandigvis må bøje sig for.

I de synspunkter, der er fremført dels af

hr. Helge Nielsen, dels af andre ordførere, er der to ting, man har hævdet, som forekommer mig modstridende. Den ene er, at man er bange for, at dette lovforslag skal få kommunerne til at være for tilbageholdende over for byggeriet. Hvis kommunerne er det, vil der jo — man kan diskutere det ønskelige i det naturligvis — i hvert fald fremkomme en besparelse. Den anden er, at man siger, at man blot flytter udgifterne fra staten over på kommunerne. Jeg tror, at sandheden ligger et andet sted. Jeg tror ikke, at dette lovforslag vil føre til, at kommunerne viser tilbageholdenhed med hensyn til det sociale byggeri, og det er først og fremmest det, det her drejer sig om. Interessen for det sociale byggeri rundt om i kommunerne kan være varierende naturligvis, men den er da bestemt ikke af en sådan karakter, at vi ikke har indtryk af, at den kvota, som de har, kan bruges. Man må heller ikke glemme, at ud over, at kommunerne får refusion for halvdelen af boligsikringsordningen, finansierer staten rentesikringsordningen, og senere hen kommer staten til at stå som garant for rentelåneordningen.

Hr. Arne Larsen mente, at lovforslaget var uretfærdigt i forhold til kommunerne, idet nogle kommuner havde mindre udgifter til boligsikring end andre kommuner. Dertil vil jeg gerne sige, at der findes i det stor-københavnske område en udligningsordning, og specielt for så vidt angår Gentofte, der blev nævnt af hr. Arne Larsen, kan jeg oplyse, at udgiften i Gentofte til boligsikring til Gentoftes fegne beboere er 1,2 mill. kr., medens Gentofte vitterlig kommer af med 4,1 mill. kr., altså til fordel for andre kommuner, og det synes jeg også er et forhold, der må tages i betragtning ved bedømmelsen af lovforslaget.

Hr. Sigsgaards bemærkning om, at der ikke var tale om reelle besparelser, vil jeg gerne besvare på den måde, at det er naturligvis klart, at i den udstrækning kommunerne må påtage sig større økonomiske byrder, må de nødvendigvis slække på fordringerne på øvrige områder, og det er jo en kendsgerning, at kommunerne har ret betydelige muligheder for fri og selvstændig aktivitet på en række områder. Hvis kommunerne derfor vil holde deres budgetter, vil holde deres skatteprocenter, så må de resignere på de øvrige områder som følge